

I

Odată, demult, dar nu atât de demult încât să fie dincolo de când am simțit suflarea pământului, am fost tentată să evadez din această lume. Se întâmpla asta chiar pe meleagurile plăsmuirii mele.

Era într-o seară când o mâhnire neînchipuită, o vorbă nechibzuită de-a mamei îmi trimisese sufletul să-și caute liniștea în spațiul verde din spatele casei. Mă simțeam ca în fața unei naturi proaspăt zămislite, care se prăvălea din adânc de lacrimi. Eram singură și tristă, în mijlocul acelei frății de ierburi și ramuri. Goală de trup, dar cu sufletul împovărat de dorința înstrăinării, am plecat hotărâtă să întâmpin bolta. În scurtele clipe de nălucire, îmbrățișând cu privirea stelele toate care se desprinseseră dintr-un colț de cer, mi-am spus că, dacă aș fi vrut să le ating cu mâna, nimic n-ar fi fost mai ușor atâta timp cât întristarea din mine se prelingea printre ele.

Iarba s-a desprins cu greu de tălpile mele, împotrivindu-se și înfășurându-se precum brațele unei copile disperate de despărțirea silită de visul ei. Era o înserare caldă și liniștită, prin văzduh adia visarea și tristețea. Lumina zilei nu mai era, dar în scurgerea serii se mai vedeau turnurile și zidurile cenușii ale mânăstirii din depărtare. Din vale sclipea apa râului care se ridica și ea drept în sus, ca un fum albăstrui.

Trecusem prin înserarea aceea unică în care bolta părea înmuiată în albastrul ei crud. Undeva sub boltă, aproape de desprinderea cerului de pământ, zburau încă păsări cuminiți spre locuri numai de ele știute, sfidându-mi neputința de a avea aripi.

Zborul nu l-am putut duce până la capăt. M-am prăbușit atunci în genunchi, apucând să-i fângăduiesc înaltului dragoste

eternă. Noul meu botez fusese îmbrăcat în veșmânt de lumină, un veșmânt de un alb care părea de pe alte tărâmurii. Eram precum neofita unei virtuți reînviată. Aripile abia începeau să-mi crească, înmugurind din adâncul sufletului, dar nu erau încă pregătite de elan. Încercau doar, timid, să se desprindă de cele pământeste și se vindecau de neputințele muritorului de rând.

În acele clipe îmi dorisem să nu mai aparțin pământului. Aș fi vrut ca bolta albastră să mă adopte pentru veșnicie. Mi-aș fi dorit ca timpul să se oprească în loc, ca toate orologiile lumii să înceteze să bată.

Numai eu și cerul plângeam. Plângeam împreună și fără lacrimi. Plângeam nu de teama necazului meu și nici din cauza micului meu insucces, ci mai degrabă de bucuria regăsirii cu mine. Eram, pe atunci, o copilă, neîntinată de păcatul omenirii care, așa cum aveam să aflu mai târziu, știa bine să îmbrățișeze atât de perfid albastrul cerului.

05

Abia trecuse o jumătate de an de când Magda pătrunsese într-o lume nouă, cu perspective nebănuite, când avu parte de cea mai cumplită întâmplare. Bărbatul ei, Dragoș, a fost găsit mort în biroul lui de la universitate. O moarte fulgerătoare, neașteptată, care avea să-i întoarcă Magdei toate visurile și planurile pe dos.

Mai erau numai câteva luni și ar fi trebuit să-și serbeze cei douăzeci de ani de căsnicie. Dar Magda nu-și mai iubea demult soțul. De când se apucase de băutură, Dragoș nu mai însemna nimic pentru ea, în afară poate de o rușine teribilă pe care avea grijă să o ascundă de ochii și urechile lumii. Îl îngrijea atât cât trebuia, îi dădea un blid de mâncare atunci când el mai era în

stare să și mănânce, și atât. Nu mai aveau o viață comună de mai bine de doi ani.

Cu toate acestea, dispariția lui subită a însemnat totuși prea mult. La așa ceva nu se așteptase. Dragoș nu fusese niciodată bolnav și nici n-a dat vreodată vreun semn în acest sens. A stat o singură dată într-un spital, dar asta în urma unui accident minor, internarea fiind prelungită apoi mai cu seamă pentru o încercare nereușită de dezalcoolizare.

Magda nu cunoscuse niciodată până atunci o mâhnire pe care să nu fi știut să o izgonească din sufletul său. Primele săptămâni de după moartea lui Dragoș au fost dificile și au însemnat o grea încercare pentru ea. Lua des vitamine și tot felul de tranchilizante. Plângea permanent, acasă și la serviciu. În această perioadă doar doi oameni i-au sărit în ajutor și i-au fost mai aproape: Gelu, primul ei prieten, care îi mai păstra încă o amintire dragă și care obișnuia să o sune aproape zilnic și să o ajute cu tot ce avea nevoie, și verișoara ei, Angela. Serviciul o mai ajuta să uite de dificultățile prin care trecea. Muncea până la epuizare - dorea cu ardoare asta - de dimineață și până seara târziu.

Cam la o lună după cumplita întâmplare Magda a fost vizitată la serviciu de doamna T. Venea dintr-o vacanță lungă, petrecută cu familia pe litoral. Abia a recunoscut-o pe Magda. Arăta mult schimbată, iar hainele de doliu pe care încă le mai purta nu-i veneau bine deloc.

Era în plină vară, era vacanță și Magda întrerupsese legăturile cu familia lui Codruț. Cu această ocazie doamna T., fiind în prima ei zi de serviciu de după concediu și scuzându-se că abia atunci aflase cumplita veste, a ținut să-i transmită condoleanțe și să o asigure de întreaga compasiune din partea familiei ei.

Au discutat atunci, pe hol, aproape un ceas. Pe fața Magdei se distingeau semnele proaspetei suferințe. Însă, atunci când i-a mărturisit că are de gând un an de zile să poarte hainele de doliu, doamna T., neștiind cum s-o mai liniștească, i-a spus:

- Doamna Magda, suferiți atât de mult pentru că soțul dumneavoastră poate merita asta, probabil a fost un om bun. Al meu însă, dacă ar muri și mâine, nu i-aș aprinde nicio lumânare și n-aș purta doliu după el nici măcar în ziua înmormântării. Mare păcat că mor oamenii buni, iar pe cei care ar trebui, poate, să-i ia Dumnezeu mai devreme, îi ține prea mult în viață ca să-i chinuie și pe alții!

Cuvintele acestea, auzite pentru prima dată atât de apăsător din gura soției lui Vlad, o înfricoșară pe Magda. I-a replicat că poate vorbește așa la supărare, că mai bine ar zice "Doamne ferește!", că, dacă s-ar întâmpla, ar uita tot răul și și-ar aminti toate lucrurile frumoase petrecute între ei, că în fiecare familie se întâmplă câte o ceartă, acolo, și că nu merită să gândim așa.

Magda își aminti că soțul ei a fost un bărbat prezentabil și deștept, fiind socotit una dintre mințile destupate ale orașului. În plus, credea ea acum, a fost un om foarte bun. Omul acesta al ei avea în el o bunătate înnăscută. Avea chiar o vorbă înțeleaptă pe care o repeta des și după care s-a călăuzit el însuși în viață: "Dacă nu poți să faci cuiva bine, încearcă măcar să nu-i faci rău!" A avut în schimb meteahna cu băutura care i-a transformat ultimii ani de căsnicie într-un adevărat calvar.

Știa că Dragoș o iubise mult, mult mai mult decât l-a putut ea iubi vreodată. De aceea, dispariția lui prematură a venit ca un blestem și regreta enorm că nu fusese mai apropiată și mai înțelegătoare cu el. Regreta, de pildă, și asta i-a mărturisit-o chiar atunci doamnei T. printre sughițuri și lacrimi, că au dormit aproape doi ani în paturi separate și că, deși simțea nevoia, nu a avut niciodată suficient curaj pentru a se urca în patul lui și a face dragoste cu el. Poate altfel ar fi stat lucrurile azi dacă ar fi fost mai îndrăzneță și mai puțin orgolioasă. Ce bine ar fi fost dacă ar fi știut cum să depășească acest blestem!

A trebuit să admită că doar prin Dragoș ea a însemnat vreodată ceva pentru cei din jur, doar el a fost adevăratul ei echilibru în viață. După moartea lui, și-a zis că în viața ei nu va mai exista alt bărbat. Se simțea vinovată, o dureau toate

lucrurile urâte pe care i le-a spus sau i le-a făcut vreodată, dar și vorbele bune pe care ar fi trebuit să i le spună și nu i le-a spus. O durea groaznic neputința de a mai repara din greșeli. Chiar în noaptea priveghiului verișoara și buna ei prietenă Angela îi spusese: "Nici nu-ți dai seama încă ce ai pierdut! Bărbat ca Dragoș al tău n-ai să mai găsești! Nu mai știa, săracu', ce să facă să-ți intre în voie, i se lumina fața numai când te vedea!".

Făcea tot ce-i stătea în putință să uite. Avea doar două rânduri de haine de doliu pe care le îmbrăca pe rând și le purta cu mare grijă. De Cosmin, copilul ei, se îngrijea mai mult Angela, întrucât ea aproape uitase că mai există.

Lumea din jur o îndemna să încerce să uite, să înțeleagă că viața trebuie să meargă înainte. Cei mai apropiați o implorau și se arătau de-a dreptul îngrijorați de starea ei de sănătate. Unii o sfătuiau să se gândească să-și refacă viața, doar copilul era deja mare și într-o bună zi tot avea să o lase singură. Cel mai des era sfătuită să renunțe la doliu pentru că acesta întreține în suflet, dar și în jur, prea multă tristețe iar asta l-ar putea afecta și pe Cosmin.

Discuția cu doamna T., prelungită mult, a fost una dintre primele care i-au stârnit mai mult interes și i-au deschis noi orizonturi de percepție și răsfrângere. Era prima dată când femeia îi împărtășise lucruri de taină din viața ei intimă. Și tot pentru prima oară afla că Vlad avea și o altă față pe care nu i-o știa prea multă lume. Deși păreau incredibile toate vorbele acelea de ocară la adresa lui, Magda găsisse în ele un temei de reflectare mai profundă și sufletul ei se tulbură și mai mult. Prima reacție a fost să o îmbărbăteze pe doamna T., să o îmbrățișeze, să găsească argumente pentru a-i ocroti orgoliul rănit. Dar își dădu în scurt timp seama că alunecă într-o situație ridicolă.

06

Magda era înaltă, șatenă, cu un ten alb și catifelat, cu sâni mari și pântec ușor bombat, avea pulpe frumos modelate, arăta bine și era remarcată de mulți bărbați, unii chiar încercând s-o acosteze sub diferite pretexte. Ea îi refuza politicos pe toți. Nu simțea nevoia să se dăruiască iubirii și nici să i se dăruiască iubire. Cu atât mai mult nu era dornică de o aventură trecătoare.

A urmat perioada când s-a apropiat și mai mult de soția lui Vlad. Faptul că o persoană ca doamna T. a simțit nevoia să-și deschidă sufletul în fața ei o obliga. Aflarea unor necazuri, despre care îi venea greu să creadă că pot exista în realitate, o determinase dintr-odată să devină o confidentă. Doamna T. îi mărturisise lucruri de suflet, de o intimitate incredibilă. De pildă, printre altele, îi mărturisire că nu mai întreținea relații intime cu soțul ei și că dorm în camere separate de mai bine de trei ani. Unele lucruri semănau perfect cu cele care o apăsau și pe ea, deși aveau o altă obârșie. Problemele se repetau, așa i se părea, sub diverse ipostaze.

Pe Vlad nu-l mai văzuse de multă vreme. Prin primăvară îl întâlnise doar de vreo două ori, întâmplător, pe magistrală spre serviciu. S-a purtat foarte amabil și politicos, i-a sărutat mâna ca de obicei, iar ei i-a făcut plăcere să-l revadă, bine dispus și pus pe tot felul de glume. Îl mai văzuse apoi prin piața din cartierul central, cu puțin timp înainte de moartea soțului ei. Nu era singur.

- Ce mai faceți, domnule T.? l-a întrebat Magda. El i-a răspuns cu un zâmbet larg pe buze care trăda bucuria unei revederi plăcute:

- Cu soția, la cumpărături!

I-a povestit atunci cât de încântat și de mândru era de nepoțica lui, Amalia, care terminase anul școlar la noul liceu cu note foarte bune și luase și un premiu la olimpiadă.

Dimineața se întâmpla să treacă cu mașina lui în drum spre serviciu și să o găsească pe Magda în stație așteptând tramvaiul. De câte ori o vedea, trăgea mașina pe dreapta, nu departe de stație, oprea și o invita să urce, ducând-o până la doi pași de biroul ei. Soția lui, care lucra în aceeași întreprindere, se afla aproape de fiecare dată în mașină. În tot acest timp el era mut, nu scotea mai mult de două cuvinte. Doar Magda mai schimba câte o vorbă cu doamna T.

Într-una din dimineți Magda află lucruri noi despre Vlad chiar de la soția lui. Era un sfârșit de vară și toată noaptea o furtună apărută ca din senin se învâртеjise peste oraș, bubuise acoperișurile, rostogolise tomberoane, rupsese și azvârlise peste tot crengi de copaci, scânduri, placaje și garduri întregi, apoi se liniștise în zori, lăsând în urma ei o ceață caldută și deasă. Totul rămăsese alb și jilav, iar sufletul Magdei era încă speriat.

În dimineața aceea doamna T., după ce a coborât din mașină, a oprit-o în drum spre birou să-i spună cât de necăjită era că soțul ei a aruncat pe geam douăzeci și cinci de mii de dolari. I-a cumpărat de la un necunoscut o mașină lui Codruț și a aflat apoi că mașina valora mult mai mult, aproape dublu. Dar asta nu era nimic, pentru că s-a dovedit că mașina fusese furată dintr-o altă țară. Toată familia era supărată că a aruncat la gunoi atâtia bani.

Dezastrul se așternuse de-a binelea în sufletul ei. Dar, la numai o săptămână, tot doamna T. i-a spus că problema cu mașina s-a rezolvat, iar când Magda și-a manifestat bucuria dar și mirarea printr-un nevinovat "Cum!?", i-a șoptit scurt, la ureche, zâmbindu-i cu subînțeles: "A aranjat cu niște prieteni de la poliție!"

După ce au reînceput școlile revederile cu familia T. au fost reluate. Pe la începutul lui octombrie Magda avea să conștientizeze că Vlad nu-i era deloc indiferent. De cele mai

multe ori îl aștepta ostentativ în stație, departe de lumea care se îngrămădea la tramvai, așezată în așa fel încât să poată fi observată de el de la distanță. Nu știa de ce apelează la acest gest, dar devenise o obișnuință. Știa că, din datorie sau din politețe, el va opri mașina ori de câte ori o va vedea.

Chiar dacă însăși soția sa îl prezentase ca pe un monstru, Magda nu vedea nimic nenatural la acest bărbat. El îi vorbea frumos, se purta politicos cu ea, făcea și glume care îi plăceau. Așa că, nu pricepea, dar nici nu depunea vreun efort în acest sens, cum de un asemenea individ putea fi lipsit de suflet. Mai degrabă începu să creadă că vorbele aruncate de soția sa, la nervi, sunt mincinoase sau ascund în ele, cine știe, poate chiar reversul lor. De unde să știe Magda dacă nu cumva chiar soția lui se făcea vinovată de dezastrul căsniciei lor? Magda știa, vedea, se convingea zi de zi că avea în față un bărbat cu principii, stimat, destul de cult, vertical, plin de onoare și, pe deasupra, mai era și arătos. Nici măcar un singur cuvânt urât nu rostise el vreodată în fața ei despre soția sau despre familia sa.

Într-o dimineață, când Vlad a oprit în stație și era singur în mașină, i-a spus, fără să fie întrebat: "Doamna mea vine azi mai târziu la treabă. S-a dus cu Codruț la stomatolog". Vorbele lui au sunat ca un fel de scuză, sau poate ca o îmbiere că sunt singuri în mașină și ar putea discuta mai deschis. Dar Magda n-a știut ce să creadă și nu i-a dat nici un răspuns. Aproape tot restul drumului au rămas tăcuți, părănd a nu avea prea mult chef de vorbă. Magda surprindea în oglindă câte o rază din ochii lui luminoși și senini și simțea că parcă i se topea inima când îi auzea vocea lui, energetică și rară. Ea nu știa ce să spună, iar asta avea să o regrete din plinn mai târziu. Însă nici vorbele lui nu erau deloc încurajatoare, erau departe de a-i oferi vreo infimă consolare.

Era într-o duminică din noiembrie când, pentru prima dată, în timpul lecțiilor a auzit prin casă cuvinte răcnite între cei doi soți. Nu erau vorbe care să semene de-adevăratelea cu o ceartă, ci păreau mai degrabă izbucnite dintr-un mic incident familial,

pe care ea însăși aproape că le recunoștea din amintirea propriei căsnicii. Chiar atunci, în timpul lecției, Codruț, într-un exces de sinceritate, vrând să scuze într-un fel zgomotele tot mai evidente ce se auzeau din camera alăturată, i-a mărturisit: "Nu știu ce mai vrea și mama asta, la vârsta ei! Poate că tata n-o mai iubește!".

07

Magda și-a lepădat hainele de dolii. Într-o zi, pe când trebăluia prin șifoniere, a dat peste rochia ei cea mai elegantă care, deși era un pic scurtuță pentru vârsta ei, îi făcea plăcere să o poarte pentru că îi scotea în evidență picioarele despre care știa că îi erau admirate.

De mai bine de patru luni nu mai îmbrăcase alte haine în afară de cele negre. Cu mintea încă răvășită și scoțând un oftat prelung, se retrăsese în camera ei să-și încerce rochia aceea care nu i se mai desprindea din mâini. Observă cu surprindere că îi venea perfect, deși o strângea un pic pe la șolduri, pe unde mai pusese câte ceva în greutate. Se privi mult timp în oglindă. Probă și alte haine, încercă și niște pantofi care se potriveau de minune cu rochiile ei nepurtate de atâta vreme.

Nu știa bine cum i-a venit ideea asta, îi era încă rușine, dar era hotărâtă s-o ducă până la capăt. S-a simțit bine schimbându-și hainele, fâțându-se prin fața oglinzii, într-un anume fel gândindu-se la Vlad, venindu-i noi și noi idei, minunându-se că poate fi ea însăși, mai liberă și mai liberă, încât, în final, i-a venit așa, ca din senin, să se prostească, să se mângâie un pic și să se iubească singură.

Era într-o sâmbătă când își propusese ca a doua zi să meargă la biserică să-și ceară iertare, iar de luni să-și lepede definitiv hainele de dolii. La un moment dat se răzgândi și își

aruncă rochiile acelea blestemate înapoi în șifonier. Apoi se azvârli în pat cu fața în lacrimi. Plânsul o adormi și se trezi abia spre seară. O durere în pântec o străbătu imediat ce încercă să se ridice. Sau poate numai i s-a părut. Însă, pentru siguranță, se trânti înapoi cu capul în pernă.

Durerea aceea nu semăna cu nimic din ce știa până atunci. Parcă nu pântecul o durea, ci undeva mai jos. Era ca un fior pe care nu-l mai cunoscuse de multă vreme și nu pricepea ce se întâmplă. Dintr-odată un munte de singurătate s-a abătut asupra ei și simți din toate părțile presiunea lui. Se prăvălise laolaltă cu o bucată de cer peste corpul ei și o strângea ca într-o menghină. Patul era prea tare, nu se mai afunda ușor așa cum îl știa și nu o ajuta deloc să atenueze presiunea aceea prin scufundare în el. Câțiva mușchi longitudinali se încordaseră de câteva ori și purtară cu ei fiorul acela dulce prin tot corpul, fixându-l în tălpi.

În gândul ei se afla numai Vlad. Revelase că, deși era bărbat însurat, căsnicia lui era doar una de complezență și stătea în casă cu nevastă-sa doar din cauza copilului. Căsnicia aceea nu era una adevărată și nici nu exista de fapt. Soția lui nu-l mai iubea, ea însăși îi mărturisise, ba chiar îl ura știindu-l că întreține o relație extraconjugală la care nu vroia sub niciun chip să renunțe. Cu toate acestea, adevăratele nemulțumiri ale doamnei T., așa cum le-a împărtășit în câteva rânduri, se rezumau la umiliința pe care o simțea când știa că soțul ei se afișa cu tipa aceea, secretara lui - "făcătura", cum îi zicea ea în draci - și la faptul că aproape toată lumea știa despre această idilă. Părea că era ofensată de faptul că Vlad avea o relație cu o femeie care nu era de calitate, că era doar una dintre curvele știute din întreținerea în care lucra și ea și unde soțul ei era mare director.

Abia gândurile din urmă o determinară pe Magda să se hotărască să-și lepede definitiv hainele de doliu, ba chiar de a doua zi. Mâine, dis de dimineață, se va duce mai întâi la biserică și, chiar dacă nu va fi nimeni pe acolo la acea oră, își va cere iertare în fața icoanelor, după care va reveni acasă și-și va

schimba hainele. Apoi se va duce la lecția cu Codruț. Era mai bine să încerce această corvoadă chiar de duminică, a doua zi, și nu de luni când, la serviciu fiind, mulți o vor țintui cu privirile iar unii chiar vor avea câte ceva de clevetit. Socotea că era mai bine ca, începând chiar de mâine, să se ducă la meditații cu rochia cea scurtă, pe care Vlad nu i-o văzuse niciodată.

08

Luni după amiază Magda hotărî să-l viziteze pe Vlad la birou. În ziua anterioară fusese complet dezamăgită. Codruț o adusese cu mașina la meditație, însă părinții lui nu erau acasă. Magda și-a făcut lecția în grabă, ba chiar a încheiat-o înainte de termen, scuzându-se că are o treabă importantă și s-a întors îmbufnată acasă. Numai Codruț văzuse că ea își lepădase hainele de doliu. Dar nu a avut nici o reacție. O mai surprinsese de dimineață fiul ei, Cosmin, care s-a bucurat de eveniment, întâmpinându-l cu mulțumire și acord familial.

Găsise un bun prilej de a-i face această vizită lui Vlad. Mașina ei, care îi rămăsese de la soț, trebuia revizuită, iar Codruț îi promisese că-i va face cunoștință cu un mecanic bun. L-a sunat în mai multe rânduri, dar Codruț o tot întârzia: ba că nu-l găsește pe mecanic, ba că uitase să-l caute. După vreo câteva apeluri chiar în dimineața aceea Codruț i-a închis telefonul în nas. Cel puțin așa i s-a părut. Magda era o fire suspicioasă, de aceea a mai sunat o dată, iar de data asta chiar a simțit că i s-a închis telefonul în nas. Nevenindu-i să creadă, deși era evident, Magda a intrat la bănuieli. A meditat câteva ceasuri la cele întâmplute. Ar fi putut să vorbească despre toate astea cu doamna T., dar se hotărâse deja să discute direct cu Vlad întreaga poveste. Vroia să afle numai decît de la el ce l-a determinat pe fiul lui să se comporte așa de nepoliticos cu ea.